

Sygn. akt II Ca 369/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Iwona Tchórzewska

Protokolant sekretarz sądowy Jolanta Jaworska

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2014 roku w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy L.

przeciwko W. D.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 13 lutego 2014

roku, sygn. akt VIII C 1682/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego W. D. na rzecz powódki Gminy

L. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów

postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ca 369/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 lutego 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie zasądził od pozwanego W. D. na rzecz powoda Gminy L. kwotę 113,40 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 lutego 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 90 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł pozwany W. D., zaskarżając powyższy wyrok w całości i zarzucając:

1) naruszenie prawa materialnego tj. oparcie orzeczenia na Uchwale Rady Miasta z dnia 18 czerwca 2009 roku, która z mocy prawa jest nieważna, bowiem jest sprzeczna z rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 21 grudnia 2010 roku w sprawie rodzajów i zakresu dokumentacji medycznej oraz sposobu jej przetwarzania;

2) nieuwzględnienie art.58 §1 i 2 kodeksu cywilnego;

3) naruszenie prawa procesowego, a to art. 233 k.p.c., to jest oparcie orzeczenia wyłącznie na twierdzeniach powoda, a nieprzyjęcie twierdzeń pozwanego.

Powołując się na powyższe zarzuty apelujący wskazywał na bezpodstawność roszczenia powoda i wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku na korzyść pozwanego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz obciążenie powoda kosztami procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Nie zachodziły podstawy do uwzględnienia wniosku apelującego o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Z przepisów art. 386 § 2 i § 4 k.p.c. wynika, że uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji może nastąpić tylko w razie stwierdzenia nieważności postępowania, w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo w sytuacji, gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Ponadto w myśl art. 505¹² k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji stwierdzi, że zachodzi naruszenie prawa materialnego, a zgromadzone dowody nie dają wystarczających podstaw do zmiany wyroku, uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania.

W przedmiotowej sprawie nie zachodzi żadna ze wskazanych wyżej podstaw uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Niezasadny jest także wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa.

Nietrafny jest zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 k.p.c. Przepis art. 233 § 1 k.p.c. wyraża zasadę swobodnej oceny dowodów, stosownie do której sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Nie jest zaś wystarczające tylko przekonanie strony o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie.

Wbrew zarzutowi pozwanego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy nie oparł orzeczenia wyłącznie na twierdzeniach powoda, ale dokonał ustaleń okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o całokształt zgromadzonych w postępowaniu dowodów, wymienionych i ocenionych w uzasadnieniu orzeczenia. Ocena ta jest prawidłowa, a istotne dla rozstrzygnięcia ustalenia stanu faktycznego sprawy zasługują na podzielenie przez Sąd Odwoławczy. Wymaga przy tym podkreślenia, że w istocie okoliczności faktyczne nie były w sprawie sporne, a spór dotyczył zagadnienia czy w tych okolicznościach po stronie powoda powstało roszczenie o zapłatę kwoty dochodzonej pozewem, a zatem oceny prawnej stanu faktycznego.

W związku z zarzutem błędnego wpisania na wezwaniu do zapłaty z dnia 1 lutego 2012 roku numeru dowodu osobistego pozwanego wskazać należy, że jedynie niewyraźnie została wpisana ostatnia cyfra z tego numeru. Nie ma to jednakże znaczenia w sprawie, gdyż W. D. nie kwestionował okoliczności, w jakich doszło do wystawienia w stosunku do niego przedmiotowego wezwania do zapłaty. Z analogicznych przyczyn bez znaczenia pozostaje fakt złożenia na wezwaniu nieczytelnego podpisu pozwanego, który okoliczności tej nie kwestionował.

Zasadnie skarżący podniósł, że sposób oznaczenia jego legitymacji wystawionej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych „(...)” wskazuje, iż pozwany jest rencistą. W związku z tym nietrafnie Sąd Rejonowy rozważając zasadność wniesionego powództwa stwierdził, iż legitymacja tej okoliczności nie precyzowała. Powyższe pozostaje jednak bez wpływu na prawidłowość zaskarżonego orzeczenia.

Prawidłowo bowiem Sąd pierwszej instancji wskazał, że roszczenie objęte pozewem w niniejszej sprawie znajduje podstawę prawną w przepisie art. 33 a ust. 4 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tj. Dz. U. z 2012 roku, poz. 1173 z późn. zm.), zgodnie z którym w razie stwierdzenia braku ważnego dokumentu poświadczającego

uprawnienie do bezpłatnego albo ulgowego przejazdu, przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty.

Z kolei uchwała nr (...) Rady Miasta L. z dnia 18 czerwca 2009 roku w sprawie opłat za usługi przewozowe osób środkami lokalnego transportu zbiorowego zlecane przez Zarząd (...) w L., w brzmieniu określonym Uchwałą nr (...) z dnia 20 października 2011 roku w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu uchwały nr (...) Rady Miasta L. z dnia 18 czerwca 2009 roku (Dz. Urz. Woj. L. z 2011 nr 190, poz. 2961 z późn. zm.) określa, że osobami uprawnionymi do przejazdów ulgowych są między innymi osoby niepełnosprawne z orzeczonym stopniem niepełnosprawności umiarkowanym, czyli całkowicie niezdolne do pracy (dawna II grupa inwalidka) lub lekkim, czyli częściowo niezdolne do pracy (dawna III grupa inwalidzka). Uchwała przewiduje również, że dokumentem poświadczającym uprawnienie osoby niepełnosprawnej do ulgowego przejazdu jest dokument potwierdzający umiarkowany lub lekki stopień niepełnosprawności, np. orzeczenie lub wypis z treści orzeczenia komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, legitymacja z wpisem o stopniu niepełnosprawności. Dokument ten winien być przedstawiony wraz z dokumentem tożsamości.

Zasadnie uznał Sąd Rejonowy, że w świetle powołanej uchwały dla wykazania uprawnienia pozwanego do ulgowego przejazdu niezbędne było okazanie dokumentów wymienionych w uchwale, a takich dokumentów pozwany nie przedstawił, gdyż okazana legitymacja z ZUS nie zawierała informacji o stopniu niepełnosprawności.

Chybiony jest zarzut naruszenia zaskarżonym wyrokiem art. 58 § 1 i 2 k.c. Przepisy te stanowią, że czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Artykuł 58 k.c. odnosi się zatem do czynności prawnych.

Natomiast zagadnienie nieważności uchwał organu gminy normują przepisy ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 594, ze zm.). Art. 91 ust. 1 tej ustawy przewiduje, że uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne, a o nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90. Ponadto w myśl art. 93 ustawy o samorządzie gminnym, po upływie terminu wskazanego w art. 91 ust. 1 organ nadzoru może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego.

W trybie przewidzianym powyższymi przepisami nie została stwierdzona nieważność kwestionowanej przez pozwanego uchwały nr (...) Rady Miasta L. z dnia 18 czerwca 2009 roku, w związku z czym zawarte w uchwale przepisy prawa miejscowego należy uznać za obowiązujące.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługuje przy tym na podzielenie argumentacja pozwanego, jakoby uchwała pozostawała w sprzeczności z przepisami rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 21 grudnia 2010 roku w sprawie rodzajów i zakresu dokumentacji medycznej oraz sposobu jej przetwarzania (aktualnie t.j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 177 ze zm.). W stanie faktycznym niniejszej sprawy nie można bowiem mówić o zbieraniu przez Gminę informacji medycznych, gdyż chodzi jedynie o udokumentowanie faktu niepełnosprawności w przypadku, gdy pasażer chce skorzystać z ulgi w opłacie za przejazd. Korzystanie z takiej ulgi nie jest obligatoryjne, ale zależy od woli pasażera, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy.

Wskazać także należy, że przywołane wyżej rozporządzenie przewiduje dokumentację indywidualną zewnętrzną - przeznaczoną na potrzeby pacjenta korzystającego ze świadczeń zdrowotnych i zalicza do zewnętrznej dokumentacji zaświadczenia i orzeczenia lekarskie, którymi pacjent może się posługiwać. Z kolei rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. nr 139, poz. 1328 ze zm.) określa wzory legitymacji dokumentujących niepełnosprawność lub stopień niepełnosprawności oraz organy uprawnione do ich wystawiania.

Z tych wszystkich względów i na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił apelację.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego uzasadnia art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Apelacja pozwanego została oddalona, wobec czego Sąd odwoławczy zasądził od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów postępowania apelacyjnego, na które składały się koszty zastępstwa adwokackiego w wysokości 60 zł (§ 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, DZ.U. z 2013 r., poz. 461).

Wskazać jednocześnie należy, że w myśl art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji w sprawie rozpoznawanej w postępowaniu uproszczonym nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.